

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев2 82/08
24.04.2008. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Слободана Дражића, председника већа, Власте Јовановић, Јелене Боровац, мр. Љубице Јеремић и Николе Станојевића, чланова већа, у парници тужиоца АА, чији је пуномоћник АБ, адв., против туженог "ББ", ради поништаја одлуке о исплати отпремнине, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Окружног суда у Београду Гж.1.бр.1708/06 од 21.6.2007. године, у седници одржаној 24.4.2008. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Окружног суда у Београду Гж.1.бр.1708/06 од 21.6.2007. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Четвртог општинског суда у Београду П.1.бр.1423/05 од 23.12.2005. године, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражено да се поништи решење генералног директора туженог бр.210 од 19.4.2005. године, заведеног код туженог дана 22.4.2005. године, у делу којим је тужиоцу утврђена једнократна отпремнина услед споразумног престанка радног односа по социјалном програму, у износу од 731.058,00 динара, да се утврди право тужиоца према туженом на једнократну отпремнину на основу споразума о престанку радног односа по социјалном програму у износу од 1.397.305,92 динара, као и да се обавезе тужени да тужиоцу исплати на име неисплаћеног дела припадајуће једнократне отпремнине по социјалном програму износ од 66.247,90 динара са законском затезном каматом од 18.7.2005. године до исплате и да се обавезе тужени да тужиоцу накнади трошкове спора у износу од 34.500,00 динара.

Пресудом Окружног суда у Београду Гж.1.бр.1708/06 од 21.6.2007. године, одбијена је жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду на основу чл.399. ЗПП, Врховни суд Србије је нашао да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда из чл.361. ст.2. тач.9. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности а ни битна повреда из чл.361. ст.2. тач. 12. истог Закона, на коју се у ревизији указује, јер нижестепене пресуде садрже јасне и потпуне разлоге о одлучним чињеницама. Нема битне повреде из чл.361. ст.1. у вези са чл.382. ст.1. ЗПП, с обзиром да је другостепени суд оценио све жалбене наводе од значаја и навео разлоге које је узео у обзир по службеној дужности.

Разлози ревизије о погрешној примени материјалног права нису основани.

Током поступка је утврђено да је тужиоцу престао радни однос са даном 7.6.2005. године на основу закљученог споразума са туженим од 22.4.2005. године. Споразумом о престанку радног односа, прописано је да запослени остварује право на отпремнину према социјалном програму. Тужени има социјални програм, који предвиђа да запосленом коме је престао радни однос, као технолошком вишку, са преко 30 година проведених у радном односу припада једнократна отпремнина у висини од 12 плата, при чему се као основица за обрачун узима остварена нето зарада у месецу који је претходио месецу у коме је запосленом престао радни однос. Међутим, директор туженог је у складу са овлашћењима из социјалног програма 19.4.2005. године донео спорно решење којим је тужиоцу утврђена једнократна отпремнина у висини од 731.058,00 динара, обрачуната према просеку зараде тужиоца за јануар и фебруар 2005. године, што је тужилац и прихватио потписивањем службене белешке од 22.04.2005. године.

Код утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови правилно примењују материјално право оцењујући да тужилац без основа потражује отпремнину, која би му припадала по социјалном програму.

Отпремнина је новчано потраживање, кога се запослени може одрећи, користећи се институтом отпуштања дуга из чл.344. Закона о облигационим односима. Према наведеној одредби Закона, за пуноважан престанак обавезе потребна је изјава повериоца дужнику да неће тражити њено испуњење и да се са тим дужник сагласи. У конкретном случају, тужилац је остварио право на исплату отпремнине, с обзиром да му је радни однос престао на основу закљученог споразума са туженим због престанка

потребе за његовим радом. Међутим, отпремнина му је исплаћена у износу који је прихватио потписивањем службене белешке, са чиме је био сагласан и тужени, односно директор туженог, када је донео одлуку о исплати у наведеном износу. Писмена изјава тужиоца израз је његове слободне воље, односно изјава није дата под претњом, принудом, а ни у заблуди. Тужилац се потписивањем службене белешке одрекао права на исплату већег износа отпремнине од оне која би му припадала по социјалном програму, а која му је потом према спорном решењу директора туженог исплаћена у износу од 731.058,00 динара.

Како је између тужиоца и туженог постигнут споразум о висини отпремнине, а тужилац није тражио поништај споразума у посебном поступку, нису основани наводи у ревизији о погрешној примени материјалног права.

Из наведених разлога, одлучено је као у изреци на основу чл.405. ст.1. ЗПП.

Председник већа - судија

Слободан Дражић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

дм